

I Horisonten.

Roman

af

Frederich Freidrich.

(Kortfætt.)

„Ja, jeg regner ogsaa paa Dem,“ fortsatte Ella. „Jeg trænger til Deres Hjælp, og derfor haaber jeg at se Dem i Berlin. Jeg maa tale ubeforligt med Dem om alt; det er jo muligt, at det hele kun er en ophidsede Hjærnes taabelige Drøm, — jeg kan jo maaske fejle.“

„De tager ikke fejl!“ raabte Gregor.
„Er De vis paa det? I mit Andre stiger der ofte Betænkkeligheder op, og i saadanne Øjeblikke siger jeg mig selv, at jeg maaske forveksler enkelte urolige Hoveders Krav med hele Folkets.“

„Alle store Ideer er steds udgaaet fra den enkelte, det er de hundrede tusind millioner, som rives med.“
„Ja, naar millionerne først har begrebet dem,“ indstøbte Ella. „Dog lad os nu tale om noget andet. Behøver De Penge til Rejsen?“

„Nej, jeg har Penge nok.“
„Har De andet at ordne før Afreisen?“
„Intet videre end at trække i tørre Klæder.“

„Politiet iagttager naturligvis Dem lige saa godt som mig; det vil derfor være umuligt for Dem at forlade Kjøbenhavn ubemærket ved Dagen. De maa bryde op før Dag. Den sikreste og nærmeste Vej gaar over Malmø og Stralsund. Men Malmø kan De maaske kun naa ad en Omvej. De forlader nu Byen snarest muligt og gaar til Høds til Lyngby; i tre Timer kan De tilbagelægge Vejen. Med det første Morgen tog tager De bjerfra til Helsingør, hvorfra De hurtigst muligt lader Dem sætte over i en Baad til Helsingborg. Derfra tager De med Jernbanen til Malmø, hvor De bestiger det til Stralsund gaaende Dampskib. Paa den Maade kan De i Løbet af to Dage naa Memel. Er De ikke enig med mig om denne Plan? Den synes at være den mest sikre.“

„Jeg vil følge den.“
„Endnu et. Det er muligt, ja saagar sandsynligt, at Politiet allerede i Morgen vil savne Dem og søge efter Dem; vi maa forsøge at lede det paa falsk Spor. Vent et Øjeblik.“

Hun tog Skrivematerialerne frem og skrev hurtigt følgende Ord:

„De maa hurtigst muligt rejse til Hamborg i det beoviste Anliggende. Grofte Bleichen, Nr. 20, vil De træffe Vennen. Korsør—Kiel den sikreste Vej. Om tre Dage kan De være tilbage. Ella.“

Hun foldede Papiret sammen som et Brev kloppe det med Haanden og rakte det derefter til Gregor.

„Saa, det kaster De fra Dem i Deres Bærelse, enten i Papirkurven eller bag Døren, efter at De først har revet det en Gang over. Naar Politiet søger i Deres Bærelse, vil det sikkert finde Papiret, og saa er jeg aldeles overbevist om, at det vil søge Dem i Hamborg.“

Gregor Solitoff rejste sig for at gaa, men blev tøvende staaende.

„Bekymringen for Dem vil gøre mig Rejsen meget tung.“

„Bist ikke. De skal slet ikke tænke paa mig, men rette al Deres Opmærksomhed paa den Opgave, der ligger for Dem,“ svarede Ella. „Foreløbig er her jo ikke ringeste Spor af Fare for mig.“

„Det er der dog. De stoler saa sikkert paa, at Politiet vil tøv med at foretage sig noget. Men hver Stund kan denne Beslutning blive ændret. Flygt hellere endnu i Nat med mig.“

Ella rystede nægtende paa Hovedet.

„Stulde Alexis undgaa sin Straf?“ udbrød hun. „Saa snart jeg har gjort min Pligt mod ham, bliver jeg her ikke en Time længere. Nikolaus og Maruscha maa fly med mig; thi med al deres Trosløshed tror jeg dem dog ikke Klogskab nok til at kunne undgaa den Forsølgelse, Politiet vil sætte i Bæret ogsaa mod dem.“

„Og hvis De nu alligevel bliver grebet?“ udbrød Gregor. Hans Øjne hvilede paa den skønne Kvinde, og den Tanke, at hun skulde ende sit Liv i et Fængsel eller i Sibirien, var ham udboldelig.

„Da times mig den samme Skæbne, der har truffet hundreder før mig.“

„Man vil udløse Dem til Rusland.“

„Det ved jeg.“

„Venter De maaske nogen Medlidenhed fra vore Hænders Sider?“

„Nej,“ og derfor skal de heller aldrig faa mig levende i deres Hænder.“

„De vil allsaa dræbe Dem selv!“ raabte Gregor forskrækket.

„Det vil jeg tilvisse. Men saa vidt er det endnu ikke kommen,“ svarede Ella smilende. „Naa, Gregor, gaa nu. Tiden er lige lang, men ikke lige nyttig. Vi ses igjen i Berlin, ikke sandt?“

„Hvordan finder jeg Dem der?“

„De har Ret, det har jeg ikke tænkt paa. Naar De kommer til Berlin, skal De henvende Dem til Politiets Fremmebyrd og søge Oplysning om Grevinde von Mellin; der vil De faa min Bopæl at vide, og det er den sikreste Vej, da Politiet ikke let fatter Mistanke til den, der henvender sig til det. Og nu farvel, Gregor.“

Gregor tog hendes Haand og holdt den et Øjeblik i sin. Den stredede ganske let.

„Gimlen bedare Dem!“ sagde han og skyndte sig ud af Bærelset.

Et Øjeblik stod Ella ubevægelig og stirrede mod Døren, som Gregor havde lukket efter sig; da strøg hun langsomt

det endnu fugtige Haar bort fra Panden. Paa de blege Kinder luede en let Rødme.

III.

Med Utaalmodighed ventede Ella den følgende Morgen paa Maruscha. Den forløbne Nats Ausrængelse var endnu sunlige i Ansigtets blege Farve. Dertil kom, at hun efter Gregors Vortgang ikke havde fundet nogen No; hans Frygt for, at Politiet, førend nogen uvedet det, kunde foretage Skridt mod hende, var ikke bleven uden Indtryk paa hende. Hun kunde ikke skjule for sig selv, at hendes Frihed og Liv hang i en tynd Traad, der hvert Øjeblik let kunde sønderrives.

Endelig kom Maruscha.
„Jeg har ventet dig længe,“ modtog Ella hende.
„Det var mig ikke muligt at komme før, — jeg havde aftalt en Sammenkomst med Alexis.“

„Naa“, afbrød Ella hende.

„Han vil flygte med mig ræste Nat.“

„Hvorhen?“

„Til Sverig og derfra over England til Amerika.“

Der lygte et Drag af Tilfredshed i Ellas Ansigt.

„Har han meddelt dig noget nærmere angaaende Flugten?“

„Vel har han det! Jeg har jo adspurgt ham om alt. Han har berøgt den Hifter ved Klampenborg, der allerede oftere har vist os Tjenester, til at sætte os over til Sverig.“

„Til hvilken By?“

„Til Landskrona. Derfra med Jernbanen til Göteborg, hvorfra der gaar Skib til England.“

„Hvorfor vælger han Natten til sin Flugt, og hvorfor gjør han den Omvej over Sverig?“

„Han har i Dag tilstaaet, at han var bange. Det er ikke undgaaet hans Opmærksomhed, at De har været tilbageholdende mod ham i den senere Tid; han søler, at De har ham mistænkt, og han tror, at De lader Gregor og Nikolaus iagttage ham.“

„Du har dog vel ikke søgt at rive ham ud af den Tro?“

„Holder De mig virkelig for saa dum?“

„Nej,“ vedblev Ella. „Jeg skal sige dig,“ hvad det er, der pincer Alexis: det er den onde Samvittigheds Frygt. Var han ikke en Forræder, havde han ikke noget at være bange for mig. Nu letter han mig selv Fuldbyrde af den Skæbne, han ved sit Forræderi ind i Hærens Rækker, maa ikke være bange for at trykke sit Gevær af mod Modstanderen. Du ved godt, at jeg ikke er grusom, men jeg afstyre Trosløsheden.“

„Hvor naar — naar — skal Alexis dø?“

„Næste Nat, under Overfarten til Sverig.“

Maruscha fo'r uvilkaarlig sammen.
„Jeg skal være med dertil!“ raabte hun.
Ella lod Blikket hvile prøvende paa hende.

„Maruscha, sig mig ganske aaben og ærlig: søler dit Hjerte mere for Alexis, end du maaske selv har anet? Sig mig det rent ud; ikke et bebrejdnende Ord skal du faa at høre, jeg ved jo, at Hjertet gaar sine egne Veje.“

„Jeg afstyre Alexis, men...“

„Naa? Sig mig din Mening.“

„Jeg har endnu aldrig set en Mennekte dø.“

„Jeg vilde gjerne have sparet dig derfor, men det gaar ikke.“

„Og hvor — hvor skal han dø?“

„Sig mig først, hvad Tid paa Natten Overfarten med Hiftern fra Klampenborg er aftalt?“

„Kl. 12. En Bogn venter os ved Porten, og i den kjører vi til Klampenborg.“

„Det er godt! Nikolaus og jeg vil vente jer i Vaaden.“

„Han vil flygte, saa snart han opdager Dem,“ sagde Maruscha.

„Har ingen Fare. Han vil hverken gjenkende mig eller Nikolaus, men antage os for den gamle Hifterns Søner.“

„Tror De, Hiftern vil gaa med til det?“

„Jeg vil betale ham tre, fire Gange saa meget som Alexis, og jeg ved, hvor daarlige den gamle kan modstaa Guldet. Han ved jo ikke, hvorom det drejer sig, og det vil ikke falde mig vanskeligt at finde en Grund, der vil tilfredsstille ham.“

„Og hvis han nu ikke gaar ind derpaa?“

„Det gjør han. Han vover ikke saa meget, som hvis han selv sætter Eder over.“

„Og Alexis skal dø under Overreisen?“

„Ja!“

„Og hvad saa?“

„Saa sejler vi til den svenske Kyst. Du ved, at baade Nikolaus og jeg forstaaer at styre en Baad. Vi vender ikke tilbage, men flygter sammen til Tyskland. Det nærmere bliver der god Tid at tale om.“

„I Morgen vil Politiet allerede have opdaget Deres Flugt.“

„Ja, sikkert nok; men jeg haaber at gjennemtrykke alle bets Planer og uden Fare bringe Eder til Tyskland. Gaa

nu, Maruscha, opsig Nikolaus og lad ham komme hen til mig. Lad ikke Alexis mærke, at du er urolig, saa han skulde faa nogen Mistanke og ændre sin Plan. Sig til ham, at du har været hos mig, og at jeg har ladet falde en Ntring, der har ladet dig forstaa, at jeg næret Mistanke mod ham.“

Maruscha var dog urolig.
Ella fattede hendes Haand.

„Lad nu ikke en falsk Medlidenhed oplaa hos dig, Alexis har ikke haft nogen Medlidenhed med os; han har forsvaaret os for simpel Bindings Skuld. Tror du, jeg imødeser Natten med nogen No? Men jeg vil opbylde den Pligt, jeg har paataget mig, hvad det end skal koste. Gaa saa!“

Maruscha skjæmte sig.

Kort Tid efter forlod Ella Huset og gik ud i Byen. Det undgik ikke hendes Opmærksomhed, at der i en kort Afstand fra Huset stod en Mand, der fulgte hende. Hun stod et Øjeblik stille foran et Butiksindue for at iagttage sin Forsøger. Paa Kongens Rotov gik hun ind til en Vansker og lod nogle danske Penge omfærte i framt Mant. Da hun atter gik videre, bemærkede hun den samme Mand, der fremdeles fulgte efter hende i ringe Afstand. Hun forraabte imidlertid ingen som helst Uro eller Hast i sin Gang og sine Bevægelser. Langsomt vendte hun tilbage, fast overtydet om, at Politiet inden saa Øjeblikkes Forløb vilde vide, hvilken Forretning hun havde afgjort med Bankieren.

Nikolaus Jossion kom snart. I sit Bærelse tildelte hun ham hans Rolle og indpræntede ham paa Slaget otte om Aftenen forklædt som Hifter at vente hende ved Gaden af Hifterns Stræde. Hun gav ham nøjagtig Anvisning paa, hvorledes han skulde gjøre sit Ansigt ukjendeligt, saa Alexis ikke skulde gjenkende ham, og hun vidste, at han nøjagtig vilde udføre det altsammen.

Hun selv havde fuldt op at gjøre med at træffe Forberedelser til Aftenen; hun vidste, at hun om Aftenen ikke vilde have et Minut at spille. En Dragt, halvt Matros, halvt Hifter laa parat, hun havde kun noget at krybe i den.

Da Aftenen kom, sad hun som sædvanlig bag Disken. Den arbejdsklædte Mand, hvis nysgjerrige Spørgsmaal hun Aftenen forud havde tilbagevist, traadte atter ind og tilfældede hende et halvt spottende Blik. Paa det sædvanlige Sted satte han sig ned og drak sit D. Men han syntes ikke i Aften at være træt; tilbagekøbet i Sædet røg han en Cigar, og hans smaa, stikkende Øjne fo'r spejdnende om i Rummet.

Ella blev foruroliget ved denne Mandes Nærværelse; hun kunde ikke forlade sin Plads uden at blive bemærket af ham, og hun turde paa den anden Side ikke forsumme den med Nikolaus aftalte Tid.

Allerede nærmede Tiden sig; hendes Uro voksede, men hun turde ikke med et eneste Tegns røbe dette.

En Gæst traadte ind og forlangte et Glas D. Hun vilde fylde et Glas fra Jædet, men satte det uwilligt til Side efter prøvende at have holdt det op foran Lyset. Med et andet og tredje gik det paa samme Vis. Efter at Gæsten havde faaet sit Glas D, udfæstede hun alle paa et Sidebord staaende Glas en Prøvelse, og Resultatet blev, at hun i en dæmpet Tone, men dog højt nok til, at den forklædte Arbejder kunde høre det, rettede de hæftigste Bebrejdelser mod Opartieren fordi Glasene ikke var propre nok.

„Griber du dig endnu en Gang saaledes fra dit Arbejde, jager jeg dig bort,“ søjede hun truende til. „Nu Marusch ub i Kjøkkenet og se alle Glasene efter.“

Uden at svare nærmede Opartieren sig for at tage Glasene; men Ella stødte ham ærgeligt til Side.

„Man kan ikke stole paa dig,“ raabte hun. „Du gaar jo og sover; det er sidste Gang i Dag, at du styler Glas her.“

Uwilligt tog hun et Antal Glas og forlod Stenkæstuen.

Hurtig satte hun dem fra sig i Kjøkkenet og gik ind i sit Bærelse.

Rapport fem Minuter senere forlod hun Huset; paa Studrene bar hun et lille Anker. En Hifternbragt og et stort Skag gjorde hende ukjendelig; en brændende Cigarstump hang i Rundvigen.

I ringe Afstand fra Huset stod en Politibetjent; men med stor Troværdighed efterlignede hun en Hifterns tunge Gang og lod til at have faa tung en Byrde i det lille Anker, at Politibetjenten næppe værdigede hende et Blik. Han troede aabenbart at se en Hifternbragt, der havde heniet sig et Anker D.

Først i den næste Gade aandede Ella lettere og paastynede sin Gang. Ankeret inbeholdt kun nogle Klædningsstykker.

Paa det aftalte Sted traf hun Nikolaus og trak ham med hen til en Drosche. For ikke at vække Mistanke, ringede hun Kuffen om Prisen til Klampenborg.

Da Bognen gik og vel var kommen uden for Byen, lænede hun sig tilbage, udmattet af Spændingen. Vel kunde hun sige sig selv, at hun ikke behøvede at frygte for nogen Opmærksomhed, selv om hendes forsvinden fra Huset allerede var bemærket. Hvem vilde vel søge hende ad denne Vej! Men en tung Opgave laa endnu for hende, og hun vidste ikke, om hun vilde slippe lige saa heldig fra dens Løsning.

Ved Klampenborg forlod hun Bognen, betalte Kuffen og slog med Nikolaus ind paa en dunkel Sidevej, hvor de snart unddrog sig Kuffens Blik.

Hun rettede sin Gang mod Stranden, hvor den gamle Hifterns Baad laa; og medens Nikolaus blev ved Vaaden, opsigte hun Hiftern i hans Øjtte.

Den gamle kjendte hende ikke, og det kaldt hende vanskeligt at oertrykke ham om, at hun virkelig var en Dame, der oftere havde gjort Brug af hans Tjenester for en rigelig Betaling. Han tilstod, at han havde lovet at lade Alexis faa Vaaden for at sætte ham og hans Brud over til den svenske Kyst.

„Hun er ikke hans Brud, hun er forlovet med min Højsvend, der allerede venter nede i Vaaden,“ kaldt Ella ind. „Han vil bortføre Pigen, og vi vil vide, hvor han har til Hensigt at bringe hende hen. Derfor har vi forklædt os, og han vil ikke kunne kjende os, naar du vil udgive os for mine Søner, som overtager hele Vaadens Hørelse.“

Den gamle syntes ikke at tro hende og vægrede sig gaa ind paa hendes Forlangende.

„De har noget andet i Sinde,“ bemærkede han.
„Hvad skulde vi have i Sinde?“ spurgte Ella.
„Maat kan vi ikke tage Pigen fra ham, og derfor maa du se Ligt mod Ligt. Naar vil om et Par Dage vende tilbage til Kjøbenhavn, og naar vi da ved, hvorhen han har bragt den, vil vi bortføre hende, fordi vi har ældre Forbringer hende. De ved, jeg betaler godt.“

Hun stak derpaa Hiftern et Guldstykke i Haanden.
„Naar vi kommer tilbage og alt er gaaet vel, skal faa lige faa meget til; det kommer alt an paa, at De forraader os og vækker hans Mistanke ved nogen smaa Uro.“

Den gamle vejede Pengestykket i Haanden; hans Øjne sygte til mer og mer Magten over hans mange Betænkkeligheder.

„Men min Baad?“ indvendte han.

„Min Kammerat er sovant, og det er da heller ikke den gunstige, jeg sætter et Sejl. Tilmeld er Søen rolig og den gunstige, — den driver jo ganske af sig selv over til Uro.“

„Der kan let passere en Ulykke — det er jo Naar,“ bemærkede Hiftern. „Jeg kan ikke taale at miste min Baad, det er den, jeg lever af.“

„Hvor meget er Vaaden værd?“

Tøvende nærmede den gamle en Sum.

„Godt, saa vil jeg lade denne Sum blive tilbage i Pant,“ afbrød Ella. „De giver mig mine Penge, naar jeg i Morgen tidlig atter bringer Dem Vaaden tilbage.“

Men Hiftern havde endnu Betænkkeligheder.
„Jeg tager et meget stort Ansvar paa mig,“

han.
„Aldeles ikke,“ paastod Ella. „Jeg svarer for alle, der tilmaatte passere. Inden Dag bringer jeg Dem Vaaden tilbage; intet Mennekte vil erfare noget derom, hvis De selv sladder derom.“

Den gamle blev endelig beroliget.

Endnu en Gang indpræntede Ella ham paa det vigtigste, hvorledes han havde at forholde sig lige over for Alexis, hvorpaa hun begav sig ned til Vaaden, hvor Nikolaus ventede.

Hun maatte vente længe, før Alexis og Maruscha kom. Men Hiftern gjorde hende godt, og hun fik Tid til at læse alle sine Skræter. I de sidste to Mar havde hun ikke haft en eneste Dag, da hun frit kunde være sig selv, al Tid hun hun maatte paalægge sig Tvang, og hun sølte hvor hendes Nervesystem var bleven.

Langt om længe hørte hun Skridt, som nærmede sig Vaaden, og hun kjendte Alexis' og Maruschas Skridt, der ledfagedes af den gamle Hifter. Alexis lod ikke sig være tilfreds med, at den gamle ikke selv vilde sætte ham Sundet.

„Det har De lovet mig,“ raabte han med en dæmpet Stemme.

„Vel, det har jeg gjort,“ sagde Hiftern, „men jeg kan vise Dem en daarlige Tjeneste ved at ledfage Dem; har forsvundet min Arm og vilde kun gaa i Vejen. De behøver mig heller ikke; mine Søner fører Dem sikrere end jeg selv; jeg bliver til Mars nu. For Resten er jo Høvet saa ligt og Binden saa gunstig, saa min Kone kunde sætte Dem over, om saa skulde være.“

„Har De givet Deres Søner den nødvendige Besked?“ spurgte Alexis, der syntes at føle sig beroliget.

„De ved nøjagtigt alt, hvad der er nødvendigt,“ svarede Hiftern til Svaret. „Jeg har sagt dem, hvor de skal lægge sig, og de vil følge mig.“

„Det kommer ikke an paa en god Drikkestilling,“ svarede Hiftern til min Tilfredshed,“ bemærkede Alexis. „Hvad talte disse Ord temmelig lydelig.“

Han traadte over i Vaaden og var Maruscha behjælpelig med at komme over.

„Hærdig?“ spurgte Ella med grov Stemme den gamle Stranden staaende gamle.

„Ja!“ lod Svaret.

Nikolaus steg i Vaaden, satte Sejlene, og snart blev den lille Fartøj for en stille Bind ud over Surbet. Ella lod sig Roret.

Det var stille derude paa Vandet, kun med en let skændende Lyp slog smaa Bølger mod Vaadens Side. Intet højt mødte dem; al Tid fjernere laa den danske Kyst og intet saandt det sidste Lykskifer fra Klampenborg.

Alexis sad ved Siden af Maruscha og vendte sig til Ella og Nikolaus. De talte sagte med hinanden. Hun da saa Alexis sig prøvende om, som om han var bange for at blive forfulgt. Men Natten var saa dunkel, at man ikke kunde se tyde Strid frem for sig, og denne Dunkelhed havde ham den bedste Beskyttelse.

Med en Strikke gjorde Ella Roret fast, saa Vaaden holdt sin Retning. Hendes Haand rystede hæftig. En øjeblik hun Nikolaus et Tegns; han rejste sig langsomt og forlængede uden at sætte Vaaden i ringeste Svøgning og stod nu bag Alexis med en Slynge i Haanden. I et Nu kastede han den over Forræderens Arme og trak fast til. Det hele var Sekunders Værk.

Beslygtet vilde Alexis springe op. Da stod Ella fast med ham med hævet Revolver. Alexis fo'r tilbage.

„Rør dig ikke af Blevten, eller du er død i samme Øjeblik,“ sagde Ella.

„Ella!“ raabte den fangne ude af Stånd til at røre sin Arme.

„Ja det er mig, og du onsker at vide, hvad jeg er efter: Du kjender jo den Skæbne, som der venter Forræderren.“

„Maruscha, hjælp mig,“ skønnede Alexis.

„Stille!“ befalede Ella og holdt Revolverens Munding mod hans Pande. Maruscha er ingen Forræder; hun er tro, og af hendes Mund ved jeg at Ting.“

(Fortætt.)